

# Primavera

taneční soubor

BOHUMÍRA CVEKLOVA

*Poetický název PRIMAVERA dala svému tanečnímu souboru jeho zakladatelka Hana Pivcová (1932-2004) v roce 1989. Již v roce 1975 se tato výjimečná osobnost (absolventka matematicko-fyzikální fakulty, pracovnice v oboru nukleární magnetické resonance, která se od dětství věnovala tanci ve školách různého zaměření), ujala vedení tanečního kroužku v Základní škole Praha Petřiny-jih. Ve školních letech 1992-95 vyučovala na této základní škole tanci jaké řádný pedagog v rámci experimentální taneční třídy a ve školních letech 1994-98 jako učitelka hudební výchovy.*

Pro tuto pedagogickou činnost měla Hana Pivcová velmi kvalitní průpravu. Ve svém volném čase studovala hru na klavír a na flétnu, zpívala v Kühnově dětském sboru a komorním sboru. Do roku 1952 se kromě toho věnovala tanci klasickému, lidovému a tanci směru Laban, od roku 1952 začala studovat duncanovskou taneční techniku a tanec ve škole Jarmily Jeřábkové. Taneční vzdělání si doplňovala v kurzech jazz-dance, v seminářích lidového tance a ve studiu Jarmily Kröschlové. V letech vysokoškolských studií na MFF byla členkou souboru Šmydláš, který se věnoval folkloru z Hornácka, v letech 1968-72 byla členkou taneční skupiny Jarmily Jeřábkové a pod jejím vedením se také začala věnovat pedagogické práci.

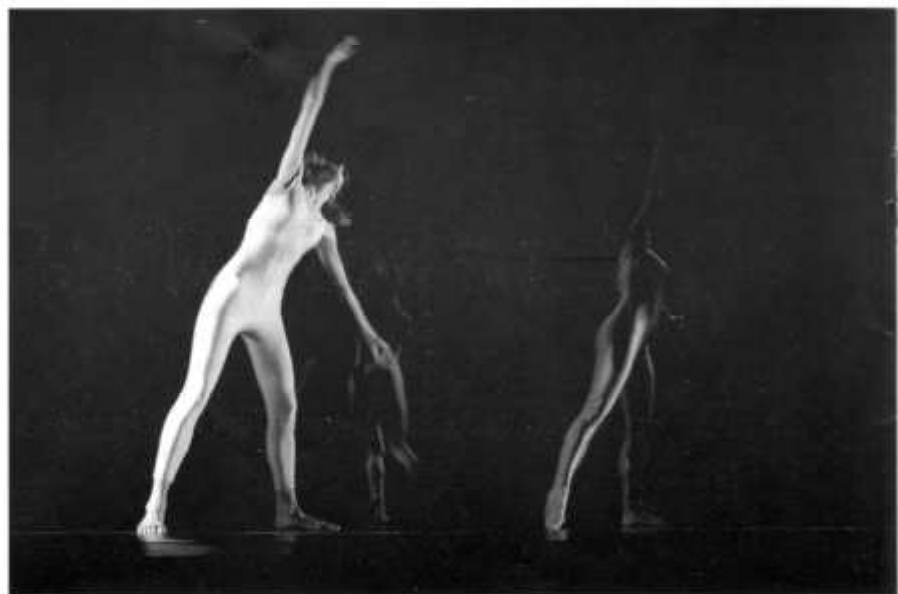
Současně s pedagogickou činností se Hana Pivcová věnovala i choreografické práci v duchu duncanovského a jeřábkovského pojetí tanečního projevu. S tanečním souborem ZŠ Petřiny-jih vytvořila skladbu Sen na hudbu Iši Krejčího, s pozdější PRIMAVEROU pak vytvořila ohromující počet 140 skladeb a 22 celovečerních představení. Ze skladeb připomínáme alespoň Otvírání studánek a Špalíček na hudbu Bohuslava Martinů, Mystérium ticha na hudbu Miroslava Kabele, Zimu na hudbu Antonia Vivaldiho a Moravské dvojzpěvy Antonína Dvořáka. Z celovečerních představení jmenujeme Dnešek a baroko z roku 1984, Proměny z roku 1986, Taneční studie z roku 1991, Chvála tance z roku 1993, Večer věnovaný památce Isadory Duncan z roku 1998 a Doteky tance z roku 2002.

Téměř třicetiletá práce Hana Pivcové se souborem PRIMAVERA, zaměřená na stálé zdokonalování duncanovské taneční techniky, taneční vnímavosti a tvořivosti, spolu s rozvíjením smyslu pro pedagogickou činnost a taneční tvorbu, přinesla bohaté ovoce. Taneční soubor PRIMAVERA se stal pravidelným účastníkem přehlídek dětských skupin scénického tance, účastnil se i zahraničních tanečních soutěží např. 1990 v Monasgue ve Francii, 1992 v Teramu v Itálii, 1993 v Nice ve Francii a ve Vila de Llivia v Andoře, 1996 v Nancy ve Francii a 1999 v Paříži. V roce 2005 se Taneční skupina PRIMAVERA stala samostatným občanským sdružením.

Největším úspěchem Hany Pivcové však byla výchova nadšených a talentovaných členek souboru, které po

smrti své učitelky pokračují v jejím duchu dál po cestě, kterou jim vytýčila. Jsou to Z. Bartošová, L. Braunová, H. Čermáková, E. Fonferová, T. Kadlecová, L. Kocourková, M. Koritenská, B. Kroupová, E. Doláková, M. Popelová, D. Rovenská, K. Sádková, Š. Šmejkalová a L. Šváblová. Tyto dívky tvoří dnes jádro souboru PRIMAVERA, vedou samostatně vyučovací hodiny duncanovské techniky, podílejí se na tvorbě choreografií a zajišťují veškerou organizační činnost souboru. Kromě základní skupiny pracuje ještě sedmičlenná dívčí skupina a pětičlenná dětská skupina.

Poslední celovečerní představení tanečního souboru PRIMAVERA, nazvané Odraz mé touhy- večer věnovaný Haně Pivcové, se konalo 1. prosin-





ce 2007 v pražském divadle Komedie. V zajímavém a náročném programu se představily všechny tři skupiny, hlavním nositelem myšlenky oslavit svou učitelku bylo ovšem jádro souboru. S udivující stylovou čistotou dívky zatančily Moravské dvojzpěvy (Možnost, Jablko, Věneček, Hoře, Na tej naší střeše) Antonína Dvořáka v choreografii Hany Pivcové. Prokázaly, že i dnes má vznosný, oduševnělý a múzický taneční projev velkou hodnotu a scénickou působivost. Z choreografií své učitelky zařadily do programu ještě její Preludium, allegro ben ritmato e decioso, zatančené s mimořádným hudebním cítěním a Kankán z předehry k operě Orfeus v podsvětí Jacquese Offenbacha. Ostatní program tvořily choreografie členek základní skupiny souboru. Tajemství kouzelných masek na hudbu J. Francaixe, Lavičku na hudbu E. Schulhoffa a Ztracenou lásku na hudbu P. Glasse vytvořila Z. Bartošová, Potopenou katedrálu na hudbu C. Debussyho a Elce pelce kotrmelce dětské skupiny připravila Š. Šmejkalová. Až bubny utichnou na hudbu L. Schifrina vytvořila E. Doláková, pod Flegmatiky na hudbu J. Stivína a V mlhách na hudbu L. Janáčka byla podepsána B. Kroupová (sólovou skladbu sama zatančila) a Tanecem ovládanou na hudbu skupiny Los

Malagueños vytvořila a sama zatančila M. Koritenská.

Vysoká úroveň hudebnosti a tanečnosti představení Odraz mé touhy, spolu s mimořádným tvořivým potenciálem (není obvyklé, aby v poměrně nepočetném tanečním souboru vyrostlo pět úspěšných choreografek), výběr hudby i zajímavých témat a navíc velmi zdařilé kostýmy poskytly zcela naplně-

nému hledišti divadla Komedie skutečný umělecký zážitek. PRIMAVERA jím vzdala důstojný hold své učitelce Haně Pivcové a naplnila myšlenku, kterou vložila do základů skupiny: Ztvárňovat starou i soudobou, klasickou i moderní hudbu a rozvíjet umělecké tradice duncanovského směru, který ovlivnil taneční vývoj u nás především zásluhou Jarmily Jeřábkové.

**V programu představení čteme slova členek souboru:**

„Není dne, kdy bychom na ni nevzpomněly. Na delší či alespoň krátký okamžik, kdy jsme spolu právě tančily, pracovaly na choreografiích nebo si jen tak povídaly. Nelze zapomenout na její laskavý přístup i na to, že měla vždy při práci se svými žáčkami osobní a taneční vcítění. Dokázala zachytit moment, který posunoval tanečnicki, či celou taneční skupinu správným směrem. Nikdy nikomu nevnucovala vlastní pohyby či výraz, naopak, dávala vždy ‚pouhé‘ impulsy, které tanečnicka dovedly k objevení pohybů v sobě samém – čistých a pravdivých. Byly to nezapomenutelné chvíle, a proto jsme šťastny, že na Haničku vzpomeneme i dnes, tady v divadle. Opět budeme tančit, protože tanec, pohyb a hudba byly jejím posláním a cílem v životě. Byla výbornou choreografkou i pedagožkou, a tak se jí povedlo toto poslání předat dál, dalším generacím“.

